24/04/2019

Δημητριάδος Ιγνάτιος: Πάσχα σε καιρούς κρίσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

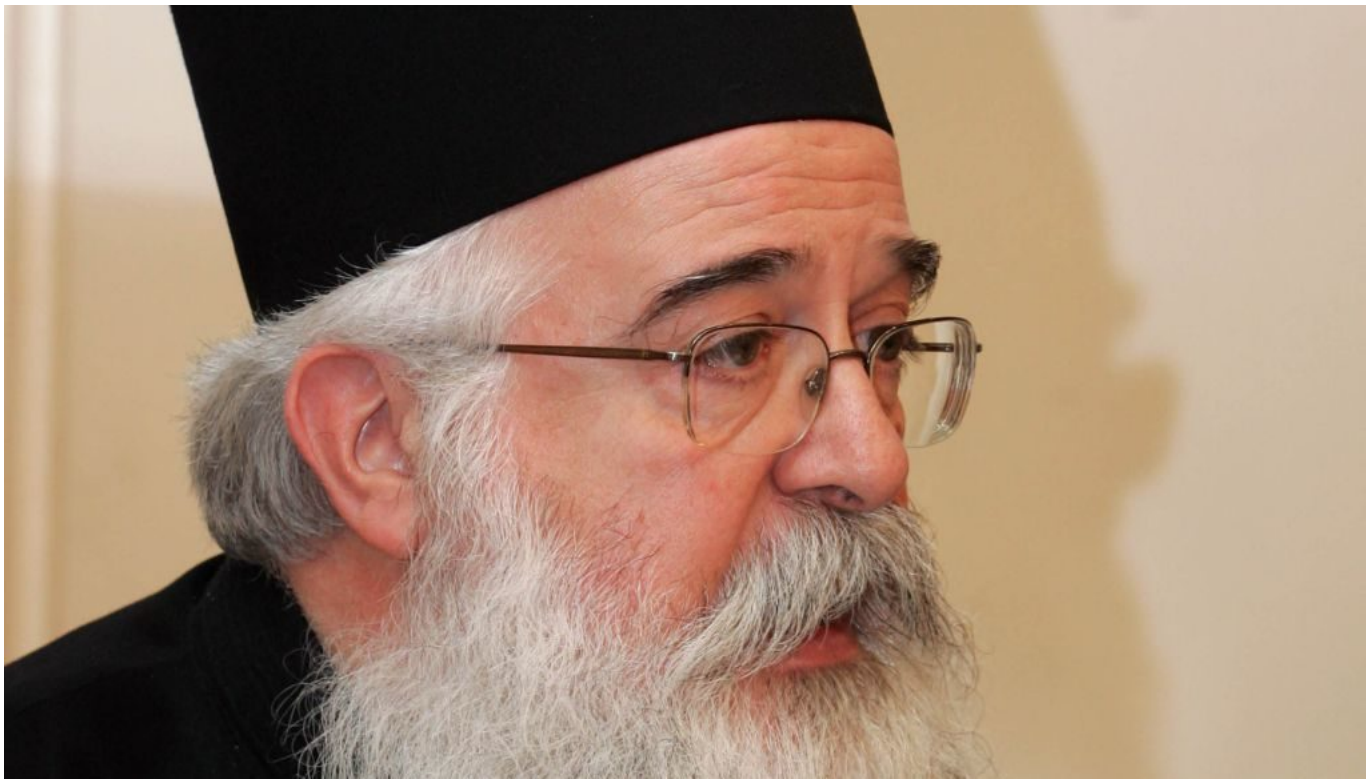

Του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

«Πάσχα» είναι λέξη εβραϊκή και σημαίνει «πέρασμα». Στον λαό του Ισραήλ θυμίζει τη διάβαση από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων στην ελευθερία. Για μας, αποτελεί πέρασμα από τη λύπη στη χαρά, πέρασμα από τον θάνατο στη ζωή.

Το φετινό Πάσχα μας φέρνει πάλι μπροστά σε ένα μνημείο. Μόνο που ο βράχος που φράζει την είσοδό του, μοιάζει βαρύτερος από κάθε άλλη φορά.

Ίσως, διότι μια αντίθετη διαδρομή, μια διαδρομή από μια πλαστή ευτυχία προς μία επώδυνη λύπη ακόμη συνεχίζεται. Ίσως διότι μία ζωή με νόημα, με προορισμό, με ποιότητα στις ανθρώπινες σχέσεις και ελπίδα, όχι μόνον μιας ανάπτυξης οικονομικών δεικτών αλλά και μιας ισορροπημένης πορείας ολόκληρης της κοινωνίας μας, δεν έχει βρει ακόμη δρόμο να ελευθερωθεί από τον σκοτεινό τάφο της κατήφειας και της απογοήτευσης.

«Ποιός θα μπορέσει άραγε να μετακινήσει τον βράχο από την πόρτα του

μνημείου;» (Μαρκ. 16, 3), ρωτάμε μαζεμένοι έξω απ᾽ αυτό, μαζί με τις Μυροφόρες.

Όλοι μας περιμένουμε μία ανάσταση. Αμήχανοι στεκόμαστε μπροστά στη σφραγισμένη πόρτα. Τίποτε όμως δεν συμβαίνει. Ρωτάμε, το μνημείο όμως παραμένει σιωπηλό. Ίσως, διότι η απάντηση δεν κρύβεται εδώ, αλλά στον Γολγοθά. Εκεί, όπου, πριν από δύο μέρες, στο όνομα της αγάπης ένας Σταυρός ποτίστηκε με το αίμα ενός αθώου.

Ήξερε ο Χριστός και προανήγγειλλε επανειλημμένα στους μαθητές Του την ανάστασή Του. Τους προειδοποίησε όμως συγχρόνως πως, πριν απ᾽ αυτήν, προηγείται ένας δρόμος επώδυνος, ένας δρόμος εξόδου από την ατομικότητα, συνάντησης με το πρόσωπο του άλλου και αγώνα για ειρήνη και δικαιοσύνη. Με άλλα λόγια, τους μίλησε, αλλά κυρίως τους υπέδειξε με το δικό Του παράδειγμα, πως κάθε Ανάσταση έχει κόστος.

Εμείς ακόμη αναζητούμε λύσεις αυτόματες, λύσεις φτηνές. Εθιστήκαμε στις παροχές χωρίς κόπο, στις πρόσκαιρες «ταχτοποιήσεις» χωρίς υπομονή και μέθοδο, στην πρόχειρη διεκπεραίωση, χωρίς συνέπεια και αναζήτηση μακροπρόθεσμων στόχων και οραμάτων. Και το χειρότερο, πιστέψαμε προς στιγμήν, πως αυτή η στάση αποτελεί φυσικό νόμο που διέπει ορατά και αόρατα.

Αποδείχτηκε, όμως, πως δεν υπάρχει δρόμος προς το κενό μνημείο, που να παρακάμπτει τον Γολγοθά. Αντίθετα, η πορεία, όχι μόνο της πατρίδας μας, αλλά και του κόσμου ολόκληρου, απέδειξε πως, όποιος θέλησε να φτάσει στην ανάσταση, χωρίς να ανεβεί τον Γολγοθά της σύγκρουσης με τα πάθη της απληστίας και της αλαζονείας, που σταυρώνουν καθημερινά την ανθρωπότητα, είναι καταδικασμένος να ανεβαίνει διαρκώς μαζί της έναν Γολγοθά, χωρίς να φτάνει ποτέ σε ανάσταση.

Πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, πάνω σ᾽ εκείνον τον Γολγοθά, ένας ληστής, πρόλαβε να βαδίσει ανάποδα μία ολόκληρη ζωή αποτυχίας, κραυγάζοντας:

«Θυμήσου με Κύριε, στη Βασιλεία Σου» (Λουκ. 23, 42)

Σήμερα, στον δικό μας Γολγοθά, μία άλλη κραυγή περιμένει να βγει απ᾽ τα χείλια μας:

«Θύμισέ μου, Κύριε».

Θύμισέ μου, Κύριε, πως να ζω με καρδιά πλατιά, με μυαλό έτοιμο να συλλαμβάνει λύσεις αγάπης και κορμί πειθαρχημένο να τις υλοποιεί.

Θύμισέ μου το όραμα μιας ζωής, που οι άνθρωποι θα ξέρουν τον τρόπο να περνούν

κάθε στιγμή από τον πόνο στη χαρά.

Θύμισέ μου το πέρασμα, το Πάσχα, μιας ζωής από το «εγώ» στο «εμείς».

Απάντηση μπορεί να μην ακουστεί. Θα ακουστεί, όμως, οπωσδήποτε ο ήχος από μία βαριά πέτρα που κυλάει και που αφήνει ολάνοιχτο τον δρόμο απελευθέρωσης της ζωής από τα δεσμά του καθημερινού θανάτου της εγωπάθειας και της απελπισίας.

Από το βιβλίο

«ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ,

Λόγια καρδιάς με αφορμή την επικαιρότητα»

του Σεβ. Μητροπολίτου

Δημητριάδος και Αλμυρού Ιγνατίου,

των εκδόσεων «Αρχονταρίκι»

ΠΗΓΗ: synodoiporia.gr

ΦΩΤΟ: ΕΡΤ